

Ειδηνεικό Λιθοβόρωμα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΛΗΛΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ τοῦ προηγουμένου)

"Α, μικρούλα μου, μικρούλα μου, αύτή τή φορά θά πέσης στή φάκα πού συστήσας!..."

(Απ' τέ Ήμερολόγιο τῆς Φλώρας Μπιριλλάντη)

Σ υνέχεια—Πόσο είμαι λυπημένη, θεέ μου!

'Ο Λέανδρος έφυγε τὸ πρωῖ.

Ξύπνησε πρὶν ἀπ' τὸν πατέρα του, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μοῦ μιλήσῃ.

Ήταν χλωμός, χλωμός πολὺ...

Τὸ μάτιό του βούρκωναν κάθε τόδο...

Μάταια προσπαθούσα νὰ τοῦ δώσω κουράγιο, νὰ τὸν παρηγορίσω...

Τί δύναμι ἔχουν τὰ λόγια στίς περιστάσεις αὐτές;

"Εδεν τὶς βαλίτσες του καὶ τὰ χέρια του τρέμανε.

Λύοτρέπεις φορές σωριάστηκε σ' ἔνα ντιβάνι, ἀποκαμωμένιος, σὰν νὰ ἐδύολευε δρες πολλές καὶ νὰ εἶχε ἀπαυδηση.

—Θάρρος, παΐδι μου, θάρρος, σὲ παρακαλῶ! τοῦ φυθυμίσα.

Δένεις ιοῦ ἀπάντησε.

Τὰ μάτια του μόνον ἀστράφαν κι' ἡ δημιούρη του φλογίστηκε. "Εγώ, κοκκινός σαν παπαρούνα. Κι' ὅρταζοντας ἔνα πιεγάλο φωλίδι ποὺ βρισκόταν πάνω σὲ μιά ἑταξέρα, θέλησε νὰ ὅρμηση στὴν κρεθτοκάμαρη τοῦ πατέρα του.

—Ἐτεξεῖ καὶ στάθηκα μπρὸς στὴν πόρτα.

—Παΐδι μου! φάναξα, "Ελεός, σὲ ίκετεύω!"...

—Ἀφορέ, με νὰ τὸν σκοτώσω, μπτέρα! μοῦπε μέσος ἀπ' τὰ σφιγμένα δόντια του. "Ἀφορέ με νὰ τοῦ βεβίω τὸ φωλίδι αὐτὸ στὴν πρόσωπη καρφούτο..."

—Ἀναγκάστηκα νὰ τὸν παρακαλέσω θερμά, κλαύγωντας μὲ δυνατὰ ἀναψυλλήτα, γιὰ νὰ δεχτὴ γῆ μοῦ δώσῃ τὸ φωλίδι καὶ νὰ ἔσανακαθήση, ἥρεμος κάπτω, στὴ θέσι του.

—Ο 'Αρτέμης κοιμόταν ἀκόμα εύτυχων...

—Η ταράχη μου ἤταν μεγάλη.

Πνιγόμουν.

Βγήκε στὴν ταράτσα καὶ κάθησα, παρ' ὅλη τὴν κρυαλλήστα πούκανε.

—Ο Λέανδρος ἥρθε καὶ κάθησε πλάι μου.

—Ήταν ἀνάστατος.

—Πρέπει νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς, Φλώρα, μοῦ εἶπε, ὅτι δὲν θὰ μείνεις μόνη μαζύ του, κατ' οὐδενά λόγο.

—Σοῦ τὸ ὑποσχοματικό, Λέανδρο.

—Κι' ἀν ὁ πατέρας ἐπιμεινεῖ:

Θὰ κάμω δι, τι μπορῶ γιὰ νὰ ζεφύγω.

—Σ' ευχαριστοῦ... Φθοδομαὶ ὅτι τρελαθαδί... "Ημουν ίδιωμένη καὶ ή ψυχραδίτια πούκανε στὴν ταράτσα μὲ πείρασε. Μπήκα στὸ σπίτι καὶ φόρεσα τὸ πανωφόρι μου. Αἰσθανόμουν δυνατὸ πονοκέφαλο.

—Θέλεις νά σὲ συνοδεύσω λίγο; εἶπα στὸ Λέανδρο.

—Ἀναστέναξε καὶ μ' ἀπάντησε:

—Μακάρι... Μά δὲν θα σ' ἀρήσῃ δ πατέρας.

Ξαναθήγηκα στὴν ταράτσα.

Αἰσθανόμουν τὴν ἀνάγκην ν' ἀναπνεύσω καθαρόν δέρα.

—Ο Λέανδρος ἔκανε τὶς τελευταῖς του ἑτοιμασίες.

—Γύστερα βγῆκε κι' αὐτὸς στὴν ταράτσα, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ, ἔται πού ήμουν βριθισμένη σὲ σκέψεις. Μὲ πλησίσας σιγά κι' ἔδιαφορῶντας γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχαμε νὰ μᾶς ιδούν, μ' ἀγκάλιασε παράφορα:

—Φλώρα!... Φλώρα!...

Τινάχτηκα δρῆη, γεμάτη τρόμο.

—Λέανδρε!...

Μά δὲν εἶχα τὴ δύναμιν ν' ἀντισταθῶ.

Μ' ἔσυρε ἐπάνω στὸ στήθος του ἀπότομα καὶ μὲ φίληση πολὺς φορές στὸ στόμα, στὰ ματιά...

Ζαλισμένη, μεθυσμένη, τρέμοντας ἀπὸ φόβο καὶ εὐτυχία, ἀπὸ δόντην καὶ ἔρωτα, ἔτρεξα καὶ μπήκα στὸ σπίτι.

—Ηταν πολὺ ηνορίας ἀκόμα εὐτυχῶν.

Δὲν μᾶς εἶδε κανεὶς... κανεὶς.

Σὲ λίγη ξύπνησε ὁ 'Αρτέμης.

Πνιγήκε γρήγορα, καὶ ἤρθε στὴν τραπέζαρια.

Ούτε τόλμησα, νὰ τὸν ξητήσω νὰ συνοδεύσω τὸ Λέανδρο. —Ηταν τόσο κατσούφησ!...

Μίλησε μὲ τὸ Λέανδρο καὶ τοῦδωσε κατόπιν διάφορα χαρτιά.

—Η στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ ἔφασε.

—Ο Λέανδρος χαρήστηκε ψυχρὰ τὸν πατέρα του καὶ υπέρει πάντα.

Πάνω χτυπούσε, θεέ μου, ἡ καρδιά μου!

Τὸ χέρι του ἔτρεψε καθὼς ἐσφίξε τὸ δικό μου.

—Καλὴ ἀτάμαυσα, μαμά!

—Στὸ καλό, παΐδι μου!

—Η φωνὴ του ἤταν πνιγμένη.

—Ἐγώ μολις μπόρεσα νὰ προφέρω τὶς λέξεις αὐτές.

—Ἄν καὶ εἶχα φορέσει τὸ παναφόρι μου, ἔτρεμε σαν νὰ ἡμιουν ἄρρωστη.

—Ο Λέανδρος βγῆκε στὸ διάδρομο, χωρὶς νὰ πῆ ἄλλη λέξι.

Τὸν παρακολουθούσα κι' ἡ καρδιά μου ράγιζε, κομψατιαζόταν.

—Ἀντίθετος, ὁ 'Αρτέμης εἶχε ἔνα ύφος θριάμβου. Τὰ μάτια του γυαλοκοπούσαν ἀπὸ μοχθηρία, ἀπὸ κακία, ἀπὸ εὐχαριστίση.

Πρὶν περάσει τὸ χώλ καὶ κατέθητη τὴ οκάλαχος τὸν Λέανδρος, γύρισε καὶ μᾶς ἔρριξε ἔνα τελευταῖο βλέμμα, ἔνα βλέμμα ποιλά.

—Αρταζε ὑπέρει τὸ καπέλου του ἀπ' τὴν κρεμμύδητρα καὶ κατέβηκε τρία τρία τὰ σκαλοπάτια.

—Η ὑπόρετρια μὲ τὶς βαλίτσες τὸν ἀκόλουθης.

Στὸ δρόμο περίμενε ἔνα αὐτοκίνητο...

Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὸ τελευταῖο ἔκεινο βλέμμα τοῦ Λέανδρου.

Εἰδει τὴ λύπη καὶ τὴν ἀγωνία πού ἤταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό μου...

Εἶδε τὴ λάψι τὶς κακίστας στὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα του. Καὶ κατάλαβε ὅτι μ' ἀφήνει φεύγοντας στὰ νύχια τοῦ λύκου.

—Οταν ἀκούσα τὸ αὐτοκίνητο ν' ἀπουσκρύπτεται, σταν κάθε θρύσσος σ' ἔσθουσε στὸ βάθος τοῦ δρόμου, κάθησος σ' ἔνα κάθισμα, γιὰ νὰ μη σωριάστα στὸ πατωμά.

—Ο 'Αρτέμης ἔστεκε ἀντίκρυ μου καὶ μὲ κύπτας μὲ σκληρή εἰρωνεία, μὲ ἵκανοποίηση.

Τώρα πειτεί ήμουν στὴ δάσκαλη του, μόνη, ἔρημη, ἀπροστάτευτη. Ο Λέανδρος έφυγε. ή μητέρα μου εἶνε ἄρρωστη. Ο Θέος μόνον μπορεῖ νὰ μένει.

—Ἄξανα, ἐνῶ ἔκανα τὶς σκέψεις αὐτές, άκουσα τὴν εἰρωνική, τὴ σκληρή, τὴ χλευαστική φωνὴ τοῦ 'Αρτέμη :

—Τὶ έχεις, ἀγαπητή μου;

—Εὐχαριστοῦ... τίποτε, ἀπάντησα.

—Φαίνεσαι δρρωστή, ώστόδεσσα...

—Δένεν ἔχω τίποτε.

Τὸν παρακολουθούσα κι' ἡ καρδιά μου ράγιζε, κομψατιαζόταν...

—Σᾶς λύπησε τόσο ή άναχώρησις τοῦ Λεόνθρου; —Ναι, άρκετά. Νομίζετε πώς δέν πρέπει ν' άγαπα τὸ παιδί μου;

—Ω, όχι, κάθε άλλο μάλιστα. Αύτὸ θὰ πῆ πώς εἰσαστε πολὺ τρυφερή, πολὺ στοργική...

Η φωνή του, ένω έλεγε τὰ λόγια αὐτά, είχε γίνει έξαιρετικά σκληρή. Δέν ήσαν λόγια αὐτά, ήσαν μπάτσοι, μαχαριές.

Προσποιήθηκαν στο σώσσος δότι δέν καταλάβα τίτοτε.

Ο Αρτέμης βημάτισε λίγο μέσα στὴν τραπεζαρία μπροστά μου κι' έπειτα βγήκε καὶ πήγε στὸ γραφεῖο του.

Μικῆ ώρα σργυτέρα, έφυγε απὸ τὸ σπίτι.

Ικαὶ τώρα; Τώρα είμαι μόνη μὲ τὴ μεγάλη μου λύπη. Ποτὲ ένω αΐσθανθηκα τόσο μόνη κι' έρημο τὸν έχαυτό μου...

Τί θ' άπογινα, θεέ μου!

Τι σκοπούς έχει ὁ δάνθρωπος αὐτός;

Πρέπει νὰ πάω νὰ δοῦ τὴ μπέρα μου. Θέτη τὴν παρακλέσωνά σηκωθῆ, κι' ςφρωστή ἀκόμα, καὶ νέρθη σπίτι. "Άλλος τρόπος σωτηρίας δέν υπάρχει...

(Απ' τὸ Ήμερολόγιο τῆς Φλώρως Μπριλλάντη)

Τὴν ἐπομένη—"Έχασα κάθε ἐπίδαια...

Η μπέρα μου εἶνε άρκετά σαδάρος ἀρρωστη καὶ δέν μπορεῖ νὰ σκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Τῆς ἔξηρησα τοὺς φόθους μου. Μά δέν θέλει, δέν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὴν ἀλήθεια.

Αντιθέτως, με συμβούλευε νὰ εἴμαι ήσυχη, ἐφ' δύον βρίσκομαι κοντά στὸ ούργυο μου.

Καὶ τώρα; ...

Ζήτησα ἐπίσης ἀπὸ τὸν Αρτέμην μοῦ ἐπιτρέψαν νὰ πάω νὰ μείνω κοντά στὴν ἀρρωστη τὴν μπέρα μου. Μά μοῦ ἀρνήθηκε.

—Ἐπῆγα καὶ είδα τὴ μπέρα σας, μοῦ εἶπε. Δέν έχει τίποτε. Αὔριο-μεθαύριο θά σηκωθῶ...

—Ἔτοι καμμιὰ ἀπίδια σωτηρίας δέν μοῦ ἀποτέλεσσαν. Πρέπει νέρχω τὰ μάτια μου τέσσερα. Φοθούμαι, φοθούμαι πολὺ, δέν κατέδινος δέν ιστομάξει κάποια ἀτιμία...

Τί άσκριθῶ, δέν ξέρω.

—Ωστόσο, ἔλαβα ἀπὸ χέτες τὰ μέτρα μου.

Κλειδώνω ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας μου. Πρίν κοιμηθῶ, κυττάλως καλῶς τὴν κλειδωνιά. Εἰναικανός νὰ τὴν ξεθίσως ἀπὸ ἔνωρις. Γιά ὅλα εἶνε ίκανός. Άκομα καὶ γιά τὸ χειρότερο ἔγκλησμα.

Διαδάσκω στὴ μορφή του καὶ στὸ βλέμμα του τοὺς θυτούσους σκοπούς του. Ζῶ μέσα σὲ μιὰ ἀφάπταστη δύγνωσια. Φοθούμαι, τρέμω καὶ τὸν ίδιο τὸν ίσκο μου. ....

(Απ' τὸ Ήμερολόγιο τῆς Φλώρως Μπριλλάντη)

Σ ΥΝΕΧΕΙΑ.—Τὸ κακό ἔστοσσε ἀπρόσπτα.

Τὰ γεγονότα ήρθαν ραγδαία, ἀφάταστα, μιθοτροματικά.

Νομίζω καὶ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκόμα πώς δύνεται να συνέψουμε.

Νοι, νοι, βλέπω ξένα κακό, "να πολὺ σκόνειρο. Καὶ δέν ξέρω, θέλε μου, ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσω καὶ ποῦ νὰ τελείωσον. Τὸ σχέδιο τοῦ Αρτέμη ήταν στατικό. Μ' ἐμπλεξε, χωρὶς τὰ τὸ καταλάβω. Μά πότε μπορεῖ νὰ εἰσχωρήσῃ κανεὶς στὸ μυαλό ἐνός καταχθονίου ὄνθρωπου;

Θα συγκεντρώσω τὴν ψυχραίμη μου καὶ θά διηγηθῶ τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά, ὅπως ἀσκριθῶν συνέθρησαν.

Τίποτα τὸ υπερθολικό δέν θὰ προσθέσω. Κανένα ψέμμα. Μάρτισ μου θέλεις...

Προχτές τὸ βράδυ, μόλις ήρθε ὁ Αρτέμης στὸ σπίτι, μοῦ εἶπε:

—Πέρασα ἀπὸ τὴ μαμά σας. "Εχει πάλι πυρετό. Τὴν είδα πολὺ ἔστατλημένη. Τί κρίμα;

—Ομολογῶ ὅτι σάστισα, ἀκούγοντας τὰ λόγια του.

—Η κατάστασης τῆς μαμάς ἐπιδεινώθηκε! Φόναξα. Θεέ μου!... Γιατὶ νὰ μ' ἀφήσετε νὰ πάω νὰ μείνω μαζί της;

—Ησύχασε, Φλώρα, μοῦ εἶπε μὲ καλωσύνην ὁ Αρτέμης. Δέν πρέπει νὰ ταράξεσαι ἔτοι. Αύτὰ ἔχουν ἡ ἀρρωστείας, παιδί μου.

—Πρέπει νὰ πάω νὰ δῶ τὴ μαμά, φώναξε.

—Τώρα;

—Τί θά πτωρά; Καὶ μεσάνυχτα ἀνήταν κι' ἀν χιόνιζε, ἐγώ θά πήγαναι.

—Καλά, Φλώρα. Αύτὸ δείχνει τὴν ἀγάπη πούχεις στοὺς γονεῖς σου. Κι' ἀφοῦ ἐπιθυμεῖς νὰ πάς τώρα ἀμέσως, θά πάμε μαζί.

Τὰ λόγια του μὲ συγκίνησαν.

Ο λεινός γύρισε τελευταῖς καὶ μᾶς ἐρριξε ἵνα βλέμμα...

Ἐπεινάς της σκέψεις αὐτές τὶς κάνω τώρα τὶς ἔκανε στὸν θρόνον της.

Τὰ σκέψεις της ήταν ηρεμούσας...

Τὰ σκέψεις της ήταν